

Súd: Okresný súd Spišská Nová Ves
Spisová značka: 2Csp/128/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7618205003
Dátum vydania rozhodnutia: 01. 08. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Dubovinská
ECLI: ECLI:SK:OSSN:2019:7618205003.11

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Spišská Nová Ves sudcom JUDr. Vierou Dubovinskou, v spore žalobkyne A. K., N.. XX. XX. XXXX, C. A. Ž. XXX, XXX XX Ž., zastúpenej Mgr. Ivica Štiglitz, advokátka, Šafárikova č. 8, 048 01 Rožňava, IČO: 42 324 017, proti žalovanému POHOTOVOSTĚ, s.r.o., IČO: 35807598, Pribinova 25, 811 09 Bratislava, o zaplatenie 677,92 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie vo výške 677,92 eur spolu s 8,00 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 677,92 eur od 19. 08. 2018 do zaplatenia, a to všetko do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku.

II. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni trovy konania vo výške 100 %, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobkyňa žalobou s návrhom na vydanie platobného rozkazu, doručenou súdu 20. 08. 2018, domáhala sa vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 677,92 eur s 8,00 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 677,92 eur odo dňa doručenia žaloby žalovanému, t. j. od 19. 08. 2018 do zaplatenia a plnej náhrady trov právneho zastúpenia s nasledovným odôvodnením.

2. Žalovaný, ktorého jedným z predmetov činnosti je poskytovanie úverov a pôžičiek, uzavrel so žalobkyňou ako spotrebiteľom dňa 11. 01. 2013 Zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXX, na základe ktorej došlo zo strany žalovaného vo vzťahu k žalobkyni k poskytnutiu finančných prostriedkov vo výške 900 eur.

3. Odplata v zmluve bola dohodnutá na 1 580 eur, ktorú sa zaviazala žalobkyňa vrátiť žalovanému spolu s istinou poskytnutého úveru podľa predmetnej zmluvy v jednej splátke, a to vo výške 1 580 eur, avšak žalovaný k predmetnej zmluve pripojil aj splátkový kalendár, v ktorom stanovil 10 splátok každý mesiac po 158 eur.

4. Ročný úrok tak predstavuje takmer 85,56 % v prípade jednej splátky vo výške 1 580 eur a 96,46 % v prípade rozvrhu podľa splátkového kalendára. Žalobkyňa použila poskytnutý úver na osobné potreby. Z jej strany bolo na účet žalovaného na základe zmluvy poukázané plnenie vo výške 1 577,92 eur. V rozsahu sumy 677,92 eur tak došlo na základe zmluvy, zo strany žalobkyne, k plneniu nad rámec istiny poskytnutého úveru.

5. Na orientáciu v predmetných platbách, z ktorého nárok žalobkyne vyplýva, je nutný prehľad uhradených splátok k predmetnej zmluve, ktorým však žalobkyňa v čase podania žaloby nedisponovala. V zmysle uvedeného však žalovanému podľa ustanovenia § 9 ods. 14 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch takáto povinnosť vyplýva a je povinný ju spotrebiteľovi poskytnúť. Odvoláva

sa na ustanovenie § 4 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, na základe ktorého má poskytovateľ úveru povinnosť znášať dôkazné bremeno ako predávajúci, ak vznikne spor o plnenie, ktoré má spotrebiteľ uhradiť.

6. Vzhľadom na povahu a obsah uzavretej zmluvy je zrejmé že ide o spotrebiteľskú zmluvu, nakoľko žalobkyňa pri uzatváraní a plnení tejto spotrebiteľskej zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej pracovnej činnosti, obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti, považuje dohodu o výške odplaty v miere 85,86 % (údaj o 1 ročnej splátke uvedený v samotnej zmluve) alebo 96,46 % v prípade 10 mesačných splátok, ktorými žalobkyňa predmetný úver aj splácala, za neplatný právny úkon pre jej priamy rozpor so zákonom ako aj dobrými mravmi.

7. Vychádzajúc z ustálenej praxe súdov je potrebné považovať dohodu o výške odplaty vo výške 85,86 % (1 splátka podľa zmluvy) a samotný údaj 96,46 % (10 mesačných splátok podľa splátkového kalendára) za dohodu, ktorá je v rozpore s dobrými mravmi a ktorá je ustanovením, ktoré spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, a to aj napriek tomu, že nie sú stanovené limity na výšku úrokov pri úveroch a finančných pôžičkách a ich hodnota je ponechaná na dohodu zmluvných strán, ich konečná výška nie je neobmedzená a poukázala na rozhodnutia súdov zaoberajúcimi sa posudzovaním výšky úrokov medzi nebankovou spoločnosťou a spotrebiteľom príkladom: rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne z 09. 09. 2010 č. k. 17Co/313/2010-99, Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom z 29. 06. 2010, č. k. 10C/20/2010-83, Okresného súdu Nitra z 03. 11. 2015 č. k. 9C/192/2015-168.

8. Žalobkyňa zároveň poukazuje na to, že v čase uzatvorenia úverovej zmluvy priemerná hodnota ročnej úrokovej sadzby v prvom štvrtroku 2013 za poskytnutie úveru dosahovala úroveň 9,19 %, o čom svedčí aj priložený prehľad priemerných úrokových mier za rok 2013, vydávaný Národnou bankou Slovenska. Z uvedeného vyplýva, že v prejednávanom prípade hodnota ročnej úrokovej miery niekoľkokrát prevyšuje úroveň priemerných úrokových mier za poskytnutie úverov poskytovaných na finančnom trhu v čase uzatvorenia predmetnej zmluvy o úvere.

9. Pre absenciu obligatórnych náležitostí v úverovej zmluve, a to údaj o viazanom finančnom agentovi, o dobe trvania zmluvy, o výške úrokovej sadzby, o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, ako aj o priemernej hodnote ročnej percentuálnej miere nákladov, nemá žalovaný na základe úverovej zmluvy nárok na akékoľvek plnenie nad rámec istiny poskytnutého úveru. Preto aj v prípade, ak by súd nepovažoval dohodu o odplate za poskytnutý úver za neplatný právny úkon, nemá žalovaný nárok na akékoľvek úroky a poplatky ani z dôvodu bezúročného a bezpoplatkového charakteru úverovej zmluvy.

10. V ďalšom tvrdila, že je zrejmé pochybenie veriteľa, ktorý nedodrжал jeho základnú povinnosť umožniť spotrebiteľovi byť vopred informovaný o podmienkach právneho vzťahu, ktorý má vzniknúť na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a teda veriteľ porušil najzákladnejšie právo spotrebiteľa, a to právo spotrebiteľa na informácie, čo je v jednoznačnom rozpore so zákonom a v súlade s ustanovením § 39 Občianskeho zákonníka je nevyhnutné vyvodiť záver o absolútnej neplatnosti zmluvy o úvere.

11. Vzhľadom na neuvedenie podstatných náležitostí, ktorých absencia je ustanovením § 11 ods. 1 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch sankcionovaná bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou poskytnutého úveru, pre rozpor dohody o výške odplaty za poskytnutie úveru s dobrými mravmi i so zákonom, nemá žalovaný na základe úverovej zmluvy nárok na akékoľvek plnenie nad rámec ním poskytnutých finančných prostriedkov žalobkyni.

Na základe úverovej zmluvy boli zo strany žalovaného žalobkyni poskytnuté finančné prostriedky vo výške 900 eur. Žalobkyňa uvedením do omylu zo strany žalovaného však uhradila na základe úverovej zmluvy na účet žalovaného sumu 1 577,92 eur, podľa výpisu z klientskej zóny žalovaného k zmluve. Zo strany žalobkyne tak na základe úverovej zmluvy došlo na účet žalovaného k plneniu o 677,92 eur viac, než mal žalovaný nárok, pričom v rozsahu tejto sumy tak došlo na strane žalovaného k bezdôvodnému obohateniu na úkor žalobkyne. Na základe úverovej zmluvy si žalobkyňa uplatňuje nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia len vo výške 677,92 eur, čo predstavuje plnenie, poukázané na účet žalovaného nad rámec istiny poskytnutého úveru.

12. Vzhľadom na to, že žalovaný ani napriek výzve, dlžnú sumu nevrátil, uplatňuje si žalobkyňa aj zákonný úrok z omeškania o 8 percentuálnych bodov viac ako je základná úroková sadzba ECB, platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. Základná úroková sadzba ECB dňa 14. 05. 2018 (nasledujúci deň po konci lehoty na dobrovoľné vrátenie) bola 0,00 %.

13. Súd vo veci vydal platobný rozkaz č. k. 2Csp/128/2018-28 z 22. 08. 2018, proti ktorému podal žalovaný kvalifikovaný odpor s odôvodnením, preto uznesením sp. zn. 2Csp/128/2018-52 zo dňa 07. 09. 2018, podľa § 267 ods. 3 CSP, bol platobný rozkaz zrušený v celom rozsahu.

14. Žalovaný sa v podanom odpore nestotožnil s názormi žalobkyne, uvedenými v žalobe a poukázal na neodstrániteľnú prekážku konania, res iudicata, ktorú predstavuje existencia veci rozhodnutej, na ktorú je súd povinný prihliadať počas ktorejkoľvek časti konania.

O platnosti jednotlivých častí zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX (teda či zmluva je bezúročná a bez poplatkov alebo nie) už bolo rozhodnuté 19. 11. 2014 rozsudkom Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská a.s., Karloveské rameno 8, 841 04 Bratislava, IČO: 35922761, spoločnosť zapísaná v Obchodnom registri Okresného súdu Bratislava I, oddiel: Sa, vložka č. 3530/B, sp. zn. SR 15728/14, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť a v tejto súvislosti citoval ustanovenie § 161 ods. 1, 3 CSP.

15. Ak sa o veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať a rozhodovať znova. Nie je pritom rozhodujúce, že skoršie rozhodnutie je rozhodnutie rozhodcovského súdu. Podľa ustanovenia § 35 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní „Doručený rozhodcovský rozsudok, ktorý už nemožno preskúmať podľa § 37, má pre účastníkov rozhodcovského konania rovnaké účinky ako právoplatný rozsudok súdu. Právoplatný rozhodcovský rozsudok, ukladajúci vykonať prejav vôle, nahrádza tento prejav vôle.“ Súd neraz rozhodoval o námietke veci rozhodnutej až dospel k nasledujúcim záverom, príkladom rozhodnutia uvedené žalovaným:

- Uznesenie Nejvyššího soudu ČR, sp. zn. 29Cdo 2254/2011 z 27. 06. 2013, v ktorom sa uvádza, že „pravomocný rozhodčí nález má účinky pravomocného súdneho rozhodnutia a vytvára tiež prekážku věci pravomocně rozhodnuté (rei iudicatae). Okolnosť, že rozhodčí nález je prípadne vecne nesprávny (ba dokonca zmatečný), mu účinky pravomocného súdneho rozhodnutia vytvárajúcej prekážky věci pravomocně rozhodnuté neodníma.“

- V súvislosti s vyššie uvedeným žalovaný poukazuje aj na Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. 5. 2002, sp. zn. 3 Cdo 100/01, v ktorom sa uvádza, že „právoplatný rozsudok o žalobe na plnenie vytvára z hľadiska identity predmetu konania prekážku veci rozsúdenej pre konanie o žalobe na určenie, či tu právo alebo právny vzťah je alebo nie je, vychádzajúcej z rovnakého skutkového základu (z rovnakého skutku).“

- Obdobný názor zaujal Najvyšší súd Slovenskej republiky aj vo svojom uznesení sp. zn. 3 Cdo 42/2006, v ktorom sa uvádza, že „právoplatný rozsudok, ktorým bolo rozhodnuté o žalobe na plnenie, vytvára prekážku veci právoplatne rozhodnutej voči žalobe o určenie právneho vzťahu alebo práva, ak otázka, či tu právny vzťah je alebo nie je bola (musela byť) posúdená pri rozhodovaní o žalobe na plnenie z toho istého právneho vzťahu alebo práva.“

- Uznesením Krajského súdu v Prešove z 20. 12. 2011, sp. zn. 1Co/79/2011 v spore o plnenie, v ktorom žalovaný vystupoval na strane žalovanej, rozhodol odvolací súd tak, že rozhodnutie súdu prvého stupňa zrušil z dôvodu absolútnej ignorácie skúmania podmienky konania v podobe absencie prekážky právoplatne rozsúdenej veci.

16. Právna povaha rozhodcovského rozsudku sa stala aj predmetom aktuálnej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 26. 09. 2011, sp. zn. 3M Cdo 11/2010 - ide o súdne rozhodnutie vo veci, v ktorej na strane oprávneného vystupoval žalovaný; R 46/2012, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 18. 01. 2012, sp. zn. 6Cdo 143/2011, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 09. 02. 2012, sp. zn. 3Cdo 122/2011.

Najvyšší súd Slovenskej republiky jednoznačne potvrdil povahu rozhodcovského rozsudku ako res iudicata a uviedol nasledovné: „Vzhľadom na to, že právoplatný rozhodcovský rozsudok má rovnaké účinky ako rozsudok všeobecného súdu, účinky rozhodcovského rozsudku majú ten dôsledok, že exekučný súd musí s takýmto rozsudkom nakladať rovnako ako s rozsudkom všeobecného súdu. V opačnom prípade by porušil zásadu rovnocennosti a neprípustne uplatnil rozdielny procesný postup v prípade, ak oprávnený uplatňuje svoje právo na základe exekučného titulu v rozhodcovskom konaní. To

teda znamená, že rozsudkom rozhodcovského súdu je exekučný súd viazaný rovnako, ako je viazaný rozsudkom všeobecného súdu...”

17. Argumentáciu žalovaného, týkajúcu sa *res iudicata*, podporuje aj komunitárne a medzinárodné právo.

Ako vyplýva z rozhodnutia ESD vo veci *Asturcom* (ktoré sa dotýka výkonu rozhodcovského rozhodnutia), smernica č. 93/13/EHS nepriznáva spotrebiteľovi po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa o veci rozhodlo, žiadne osobitné právo. Ani európske právo nenúti súd členského štátu, aby pristúpil k opätovnému preskúmaniu právoplatne rozhodnutého sporu, ak by sa tým malo zabezpečiť presadenie sa európskeho práva, čo súdny dvor potvrdil aj v samotnom rozhodnutí *Asturcom*. Podľa tohto rozhodnutia, pri posudzovaní, či je vecná kontrola rozhodcovských rozhodnutí exekučným súdom potrebná alebo nie, má sa aplikovať vnútroštátna úprava pri zohľadnení tzv. zásady procedurálnej autonómie členských štátov.

Rozhodnutia rozhodcovských súdov s účinkami právoplatných rozsudkov sa tak podľa súdneho dvora majú kontrolovať iba v tom rozsahu, v akom to pripúšťa vnútroštátno právo. Z uvedeného vyplýva, že smernica č. 93/13/EHS nezakladá právo spotrebiteľa na to, aby exekučný súd podrobil rozhodcovský rozsudok kontrole vecnej správnosti.

Podľa rozhodnutia ESD č. C-2/08 vo veci *Amministrazione dell'Economia a delle Finanze*, právo Spoločenstva neprikazuje vnútroštátnemu súdu, aby neuplatnil vnútroštátne procesné normy, na základe ktorých rozhodnutie získava právoplatnosť (a teda stáva sa *res iudicata*), aj keby to umožnilo napraviť porušenie práva Spoločenstva predmetným rozhodnutím.

Žalovaný podotýka, že zásada *res iudicata* je jednou zo základných zásad akéhokoľvek procesného práva v celoeurópskom meradle. Táto zásada nie je v slovenskom procesnom práve uplatňovaná tak vo vzťahu k akémukoľvek prípadu a ani nesťažuje uplatnenie práva Spoločenstva, keď žalovaný v rozhodcovskom konaní predsa môže použiť prostriedky obrany v exekučnom konaní.

Poňatie rozhodcovského rozsudku ako *res iudicata* je navyše jednou zo základných zásad rozhodcovského konania akceptovateľnou v medzinárodnom meradle (Chovancová, K.: *Res iudicata* v medzinárodnej arbitrážnej praxi. *Bulletin slovenskej advokácie*, 2008, č. 9 - 10).

18. Poňatie rozhodcovského rozsudku ako *res iudicata* plne rešpektuje aj judikatúra ESD. Podľa názoru žalovaného ten istý predmet konania je daný vtedy, ak vyplýva z rovnakého skutku a zároveň sa týka tých istých osôb, pričom nie je rozhodujúce či rovnaké osoby majú v novom konaní rovnaké alebo rozdielne procesné postavenie, t. j. či ten, kto v skoršom konaní vystupoval ako odporca, má v novom konaní postavenie navrhovateľa.

Z Rozhodcovského rozsudku je jasne zrejmé, že rozhodcovský súd posúdil zmluvu ako platný a odplatný právny úkon a na jeho základe priznal žalovanému voči žalobcovi plnenie. V tejto súvislosti treba pripomenúť, že z hľadiska *res iudicata* je prípadná nesprávnosť Rozhodcovského rozsudku irelevantná a aj v takomto prípade *res iudicata* naďalej existuje. S poukazom na uvedené, je žalovaný toho názoru, že ak procesné podmienky nie sú splnené, konanie vykazuje nedostatky. Ak bolo právoplatne rozhodnuté o povinnosti plniť, tvorí výrok takéhoto rozsudku prekážku právoplatne rozhodnutej veci vo vzťahu k žalobe na plnenie medzi tými istými účastníkmi konania vo vzťahu k tomu istému skutku, ktorý už bol predbežne právne kvalifikovaný v rozsudku na plnenie, a preto by súd mal konanie zastaviť pre neodstrániteľný nedostatok konania.

19. Zákon č. 129/2010 Z. z. považuje zmluvu za bezúročnú a bez poplatkov v prípade, ak dôjde k naplneniu § 11 (1). Nakoľko nedošlo k naplneniu dôvodov, nemožno zmluvu o spotrebiteľskom úvere považovať za bezúročnú a bez poplatkov. Výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov je jasne uvedená priamo na prednej strane zmluvy o spotrebiteľskom úvere. V zmluve o úvere č. XXXXXXXX8 na prednej strane je uvedené nasledovné: „Dlžník sa zaväzuje zaplatiť celkovú čiastku 1 580 eur, ak nie je dohodnuté inak do 20. 11. 2013 na účet veriteľa špecifikovaný vo Všeobecných podmienkach poskytnutia úveru alebo v hotovosti mandatárovi.“

Z vyššie uvedeného vyplýva, že nemožno hovoriť o absencii výšky, počtu a termínu splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Dlžník sa zmluvou o spotrebiteľskom úvere zaviazal k úhrade jednej splátky vo výške 1580 eur s termínom splatnosti dňa 20. 11. 2013. Preto úver nie je možné považovať za bezúročný a bez poplatkov. Zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje náležitosti podľa zákona č. 129/2010 Z. z. v zmysle § 9 ods. 2 písm. k). Nie je preto možné hovoriť o akejkolvek absencii náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

20. Ročná percentuálna miera nákladov je stanovená v zmluve o úvere č. XXXXXXXXXX vo výške 96,47 %. K uvedenému žalovaný dodáva, že RPMN je v zmluve o úvere uvedená správne a vypočítaná v zmysle platných právnych predpisov. Spoločnosť POHOTOVOSTĚ, s.r.o., poskytla klientovi pred podpísaním zmluvy a následne pri podpísaní zmluvy pravdivé, riadne a úplné informácie. V zmluve o úvere dlžník zobral na vedomie, že výška priemernej hodnoty ročnej RPMN na poskytnutý úver platnej ku dňu podpísania zmluvy o úvere je vo výške 40,60 %. Žalobkyňa nesie dôkazné bremeno a jej úlohou je preukázať, v čom spočíva nesprávne uvádzanie RPMN, nakoľko RPMN neabsentuje, a teda bol by to jediný dôvod, prečo by bolo možné vyhlásiť zmluvu o spotrebiteľskom úvere za bezúročnú a bez poplatkov. Výška RPMN je vypočítaná v zmysle prílohy č. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. podľa vzorca platného a účinného v čase uzatvorenia zmluvy s uvedenými vstupnými údajmi, ktoré sú uvedené na zmluve.

Zákon v čase uzatvorenia zmluvy o úvere nestanovil maximálne možnú prípustnú výšku odplaty. Ak záväzkový vzťah vznikol pred 01. 06. 2014, odplata za poskytnutie peňažných prostriedkov spotrebiteľovi sa riadi podľa predpisov účinných do 31. 05. 2014, čo znamená, že pokiaľ bola spotrebiteľovi poskytnutá pôžička alebo úver na základe zmluvy uzavretej do 31. 05. 2014, obmedzenie výšky odplaty sa tu nebude aplikovať. Regulácia odplaty sa riadi § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch.

21. U nebankových subjektov nemožno obvyklú výšku úroku odvodzovať od výšky úroku požadovaného bankami. Podľa Vrchného súdu v Prahe je u nebankových subjektov potrebné postupovať inak. V týchto prípadoch sú kedykoľvek poskytované pôžičky alebo úvery osobám, ktoré by pôžičku či úver od banky nedostali, pre isté riziko spojené s osobou dlžníka. Preto je logické, že s ohľadom na výrazne vyššie podnikateľské riziko sú úroky požadované týmito nebankovými veriteľmi tiež vyššie ako obvyklé bankové úroky.

Žalobkyňa v prípade, že po podpise zmluvy o spotrebiteľskom úvere nadobudla pocit, že podpísala nevýhodnú zmluvu, alebo že odplata, úrok či ročná percentuálna miera nákladov je vysoká, mala právo odstúpiť od zmluvy bez uvedenia dôvodu do 14 kalendárnych dní odo dňa uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Uvedené právo nevyužila, z čoho jednoznačne vyplýva, že súhlasila s obsahom zmluvy o spotrebiteľskom úvere a so všetkými podmienkami poskytnutia spotrebiteľského úveru.

22. K stanovisku žalobkyne, že úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov k tvrdeniam, týkajúcim sa prerozdelenia splátky na istinu, úroky a poplatky, žalovaný poukázal na rozsudok Súdneho dvora z 09. 11. 2016 sp. zn. C - 42/15, ktorý uvádza vo svojom závere nasledovne: Článok 10 ods. 2 písm. h) a i) smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú, stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami, nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s článkom 22 ods. 1 tejto smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave.

23. Žalovaný poukazuje aj na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo 146/2017 z 22. 02. 2018, ktorý rovnako podporuje tvrdenia žalovaného, týkajúce sa „absencie“ výšky, počtu a termínu splátok. Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom rozhodnutí sp. zn. 3Cdo 146/2017 nespochybnil, že nedodržanie náležitostí uvedených v § 9 ods. 2 písm. a/ až k/, r/ a y/ a § 10 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch má za následok, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Vo svojich úvahách iba interpretoval význam ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k/ zákona o spotrebiteľských úveroch tak, že v ňom uloženú povinnosť (náležitosť zmluvy) nie je dôvod vykladať nad rámec toho, čo ako požiadavky na obsah zmluvy o spotrebiteľskom úvere vyžaduje smernica 2008/48/ES, na ktorej transpozíciu bol zákon o spotrebiteľských úveroch prijatý. Otázkou prípustnosti sankcie v podobe bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru sa však bližšie zaoberal Súdny dvor EÚ v rozhodnutí vo veci Home Credit Slovakia, a.s., proti P. T. (C-42/15). Pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z. uvádza pojmy „výška“, alebo „počet“ či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je za použitia eurokonformného výkladu potrebné dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahrňuje.

24. Z dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z. z. v žiadnom prípade nevyplýva, že by zámerom zákonodarcu bolo, aby ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ zákona sprísnilo požiadavku zakotvenú v

Smernici, teda to, aby zmluva o úvere upravovala výšku, počet a termíny splátok ako súboru, ktorý zahŕňa istinu, úroky a aj iné poplatky. Podľa presvedčenia dovolacieho súdu, zohľadňujúceho aj účel zákona vyjadrený v dôvodovej správe, teda § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z. nestanovuje požiadavku odlišnú od toho, ako ju vymedzuje článok 10 ods. 2 písm. h/ Smernice. Vychádzajúc z účelu Smernice, právnych záverov vyjadrených v Rozsudku, účelu § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z. a čiastkových právnych záverov vyjadrených vyššie, dovolací súd v rozhodnutí sp. zn. 3Cdo 146/2017 uviedol, že predmetné ustanovenie je potrebné interpretovať tak, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. Pokiaľ predmetné ustanovenie zákona č. 129/2010 Z. z. hovorí o výške, počte, termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, je potrebné ho eurokonformne vykladať tak, že sa tým neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej položke (t. j. istine, úrokom a iným poplatkom) osobitne, ale len ich uvedenie v súhrne ku splátke, ktorá zahŕňa istinu, úroky a iné poplatky. Na základe uvedeného tvrdenia žalobcu, týkajúceho sa absencie obligatórnej náležitosti, a to výšky, počtu a termínu splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia, považuje žalovaný vzhľadom na vyššie uvedené za nedôvodné. K absencii výšky úrokov žalovaný poukázal na znenie zmluvy: „Celkový poplatok dlžníka, spojený s úverom, je tvorený súčtom úroku vo výške 39,15 % ročne z poskytnutého úveru, čo predstavuje sumu 293,63 eur.“

25. K tvrdenej absencii priemernej RPMN žalovaný dodal, že aj tá je uvedená na prednej strane zmluvy o úvere: „že výška ročnej percentuálnej miery nákladov (RPMN) sa vypočítala v zmysle zákona a je vo výške 96,47 %. Ďalej je uvedené, že „Dlžník berie na vedomie, že výška priemernej hodnoty ročnej RPMN na poskytnutý úver, platnej ku dňu podpísania tejto zmluvy o úvere, je vo výške 40,60 %.“ Žalovaný ďalej uvádza, že zákon v čase uzatvorenia zmluvy o úvere nestanovil maximálne možnú prípustnú výšku odplaty. Zmluva o úvere obsahuje všetky obligatórne náležitosti v zmysle zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a nemožno ho považovať za bezúročný a bez poplatkov.

26. Žalovaný označil žalobu za zjavne nedôvodnú, lebo tvrdenia uvedené v žalobe nemajú oporu v zákone ani v dôkazoch, nakoľko žalobkyňa len kriticky poukazuje, že zmluva obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky, bez akejkoľvek opory svojich tvrdení. Jej povinnosťou je preukázanie bezdôvodného obohatenia podľa prostriedkov procesného útoku a povinnosťou žalovaného, ak sa táto skutočnosť nezakladá na pravde, je vyvrátiť tvrdenia žalobkyne prostriedkami procesnej obrany obohatenia, nakoľko okrem istiny hradí žalobkyňa aj zmluvný úrok a v prípade omeškania aj zmluvnú pokutu, zákonný úrok z omeškania, nakoľko bol podaný návrh na začatie rozhodcovského konania a rozhodcovský súd priznal žalovanému plnenie, je okrem iného povinná uhradiť aj trovy rozhodcovského konania a vzhľadom k tomu, že prebehlo mediačné konanie, aj trovy mediačného konania. Vzhľadom k uvedenému zmluvná pokuta ako aj zákonný úrok z omeškania v zmysle § 517 a nasl. Občianskeho zákonníka, trovy mediačného konania a trovy rozhodcovského konania je suma, ktorú nemožno zahrnúť do bezdôvodného obohatenia z titulu určenia zmluvy za bezúročnú a bez poplatkov. V kontexte uvedeného navrhol žalobu zamietnuť.

27. Žalobkyňa sa nestotožnila s tvrdením žalovaného, a to existencie prekážky *res iudicata*, nakoľko o nárokoch z predmetnej zmluvy už malo byť právoplatne rozhodnuté rozsudkom Stáleho rozhodcovského súdu č. SR 15728/14 z 19. 11. 2014.

Rozhodcovská zmluva (na podklade ktorej bol vydaný daný rozhodcovský rozsudok - exekučný titul v exekučnom konaní, ktoré bolo zastavané, vedené na Okresnom súde Spišská Nová Ves pod sp. zn. 13Er/442/2015, v ktorom súd vyslovil záver, že rozhodcovská doložka na základe, ktorej bol vydaný predmetný rozsudok je neplatnou zmluvnou podmienkou), predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku - absolútne neplatný právny úkon, čo spôsobuje, že predmetný rozhodcovský rozsudok vydaný na jej základe je akt ničotný - *paakt*. Vo vzťahu k uvedenému je však potrebné podotknúť, že pri posudzovaní nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia nie je rozhodujúce, akým spôsobom k tomuto bezdôvodnému obohateniu došlo, ale že jedna zo strán na úkor druhej reálne prijala plnenie, na ktoré z hľadiska hmotného práva nemala akýkoľvek právny nárok.

Konajúci rozhodcovský súd žalovanému nárok priznal, v rozhodcovskom konaní dostatočne nepodrobil predmetnú úverovú zmluvu prieskumu v zmysle právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa, pričom navyše konajúci rozhodcovský súd vo veci konal a rozhodoval bez toho, aby mal platne založenú právomoc.

Rozhodcovská zmluva, ktorá mala založiť právomoc rozhodcovského súdu na prejednanie a rozhodnutie vo veci, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, a teda neplatnou zmluvnou podmienkou, pričom takáto absolútne neplatná rozhodcovská zmluva nie je spôsobilá platne založiť právomoc rozhodcovského súdu a ak aj rozhodcovský súd napriek uvedenému vo veci konal a rozhodol, ide v prípade jeho rozhodnutia o ničotný (nulitný) akt - tzv. paakt. Vzhľadom na uvedené tak spotrebiteľ nemohol ovplyvniť obsah zmluvy, v ktorej bola uvedená aj rozhodcovská doložka, ktorá nútila žalobkyňu, aby sa podrobila rozhodovaniu výlučne pred Stálym rozhodcovským súdom.

28. Realizácia nárokov vyplývajúcich z paktu, vykonaná dobrovoľne alebo nedobrovoľne (exekučne), nemení paakt na platný právny úkon - nakoľko „realizácia paktu“ nespôsobuje jeho konvalidáciu. Ani prípadná exekúcia, ktorá je len výkonom rozhodnutia, nemá konštitutívne/zmeňujúce účinky na hmotnoprávnu - materiálnu stránku záväzkového vzťahu. V danej súvislosti poukázala i na stanoviská v nasledujúcich rozsudkoch, v ktorých sa vyhovel nárokom na vydanie bezdôvodného obohatenia, vzniknutých núteným výkonom nezákonných rozhodcovských rozsudkov (Okresný súd Žiar nad Hronom v konaní vedenom pod sp. zn.: 5C/155/2014, Okresný súd Zvolen v konaní vedenom pod sp. zn. 13C/94/2014, Okresný súd Dolný Kubín v konaní vedenom pod sp. zn. 7C/117/2014, Okresný súd Trebišov v konaní vedenom pod sp. zn. 6C/241/2014, Okresný súd Čadca v konaní vedenom pod sp. zn. 4C/208/2013.

29. Na základe tvrdení žalovaného tak nemožno prihliadnúť na res iudicata, nakoľko predmetný rozhodcovský rozsudok bol vydaný na základe neprijateľnej zmluvnej podmienky (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky vydané v konaní vedenom pod sp. zn.: I. ÚS 25/2014 - 11, v ktorom sa uvádza: „Žalovanému (2) treba uznať aj tvrdenie, že právoplatný rozhodcovský rozsudok na plnenie predstavuje prekážku rozsúdenej veci v konaní o určení. Nie však rozsudok založený na neprijateľnej rozhodcovskej doložke (porov. „Nulitný rozhodcovský rozsudok nezakladá prekážku právoplatne rozhodnutej veci.“).“ Na základe uvedených skutočností je tak žalobkyňa toho názoru, že rozhodcovský rozsudok je nulitným aktom z dôvodu, že rozhodcovská zmluva ako neplatná - neprijateľná zmluvná podmienka, nebola spôsobilá platne založiť právomoc rozhodcovského súdu na prejednanie a rozhodnutie veci, nemôže predmetný rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu z 19. 11. 2014 založiť prekážku veci už rozhodnutej (res iudicata).

30. Žalovaný vo svojom vyjadrení namieta nepreukázanie dôvodov na založenie bezpoplatkovosti a bezúročnosti predmetného úveru na základe zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX v zmysle nesplnenia povinnosti, založenej mu ustanovením § 9 ods. 2 písm. k/, ktorú žalobkyňa uvádza vo svojej žalobe ako dôvod zakladajúci bezúročnosť a bezpoplatkovosť. V zmysle uvedeného žalobkyňa uvádza, že aj keď žalovaný v zmluve uviedol termín konečnej splatnosti a počet splátok, tento bol fiktívny, nakoľko žalobkyňa podľa neho svoje záväzky voči žalovanému nesplácala. Išlo opätovne o vopred naformulovanú zmluvu, ktorej obsah nemohla ovplyvniť a s jej obsahom musela súhlasiť v prospech žalovaného, aj keď sa pri splácaní plnenia neriadili režimom uzavretým podľa zmluvy, ale splátkovým kalendárom vytvoreným na zmluvu č. XXXXXXXXXX. Išlo o účelové naformulovanie zo strany žalovaného, aby žalobkyňa ako spotrebiteľka uviedol do omylu týkajúceho sa výšky RPMN, ktorá pri jednej splátke činí omnoho nižšiu percentuálnu sadzbu ako pri splátkach v splátkovom kalendári, podľa ktorého sa strany po podpise zmluvy pri plnení finančných záväzkov riadili.

31. V súvislosti s RPMN žalobkyňa poukazuje na to, že v žalobe pri vyjadrení výšky RPMN prišlo k chybe a po výpočte podľa režimu, ktorými sa strany riadili, tzv. 10 splátok po 158 eur, uviedla nesprávne výšku 96,46 %. S poukazom na uvedené žalobkyňa súdu uvádza, že túto žalovaná uviedla v nesprávnej - nižšej výške ako je jej skutočná výška, čo je v neprospech spotrebiteľa. Správnu výšku 281,43 % (v prípade splátkového kalendára, podľa, ktorého žalobkyňa splácala svoje záväzky voči žalovanému) je možné vypočítať po zadaní potrebných údajov do bežne prístupných kalkulačiek na jej výpočet na internetových stránkach. Konkretizovala aj právnu normu, ktorú žalovaný jej nesprávnym uvedením porušil (ustanovenie § 11 ods. 1 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení platnom a účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o úvere - ďalej len „ZoSÚ“), takže žalobkyňa nie je jasné, prečo žalovaný uvádza, že jej tvrdenia sú skutkovo a právne nepodložené.

32. Zo strany žalovaného prišlo k zámernému neuvedeniu výšky RPMN, doby konečnej splatnosti, výšky, počtu a termínov splátok čo spôsobuje bezpoplatkovosť a bezúročnosť zmluvy, na svojom žalobnom návrhu naďalej trvá a nestotožňuje sa s názorom, že ide o žalobu nedôvodnú podľa ustanovenia §

138 CSP, nakoľko riadne preukázala všetky skutočnosti, za ktorých malo prísť k plneniu nad rámec v prospech žalovaného a následnému bezdôvodnému obohateniu, ktorý je žalovaný podľa § 451 Občianskeho zákonníka vydať.

33. Žalovaný podaním z 22. 10. 2018 vzniesol námietku premlčania, citujúc ustanovenie § 107 Občianskeho zákonníka a uviedol, že z právnej úpravy subjektívnej premlčacej doby na vydanie bezdôvodného obohatenia vyplýva, že v súvislosti s posudzovaním začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby je potrebné zohľadniť dve skutočnosti, a to kedy sa oprávnený subjekt dozvedel, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kedy sa oprávnený subjekt dozvedel, kto sa na jeho úkor obohatil. Tieto skutočnosti nepochybne vyplývajú z uznesenia Okresného súdu Spišská Nová Ves sp. zn. 13Er/442/2015-15 z 19. 10. 2015, ktorým súd zamietol žiadosť exekútora o udelenie poverenia. Z odôvodnenia uznesenia vyplýva, že konajúci súd posúdil zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXX ako spotrebiteľskú. Ďalej poukazoval na konkrétne náležitosti spotrebiteľských zmlúv, možnosť ich zabezpečenia, legálnu definíciu spotrebiteľa, inštitút neprijateľných zmluvných podmienok. Uvedené skutočnosti boli obsiahnuté ďalej aj v uznesení Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 15CoE/62/2016-29 z 26. 01. 2017, a teda žalobkyňa sa už doručením predmetného uznesenia dozvedela o tom, že malo dôjsť k bezdôvodnému obohateniu v rámci prebiehajúceho exekučného konania. Subjektívna premlčacia lehota začala plynúť už dňom, kedy bolo žalobkyňi doručené predmetné uznesenie. Napriek uvedenému žalobkyňa uplatnila svoj nárok až žalobou z 15. 08. 2018, doručenou súdu 19. 08. 2018 t. j. jednoznačne viac ako 2 roky odo dňa doručenia uznesenia.

Žalobkyňa, napriek uvedenému, uhrádzala žalovanému splátky nad rámec istiny, čím konkludentne prejavila svoju vôľu byť viazaná odplacnou zmluvou o úvere. Uvedené konanie nemôže byť na ujmu žalovaného veriteľa, ktorý plnenie prijal.

34. Žalovaný poukazuje na skutočnosť, že pohľadávka, ktorú si uplatnil v rozhodcovskom a následne exekučnom konaní, sa stala splatnou 06. 07. 2014. Týmto dňom začala plynúť dvojročná subjektívna lehota, v rámci ktorej si žalovaný mohol uplatniť nárok pred príslušným súdom. Vzhľadom na uznesením konštatovanú neplatnosť rozhodcovskej doložky a nulitosť rozhodcovského rozsudku, si teda žalovaný neuplatnil svoj zmluvný nárok pred príslušným súdom, v dôsledku čoho došlo k premlčaniu zmluvného nároku žalovaného dňa 06. 07. 2016 (dva roky od splatnosti dlhu).

Poukázal na ustanovenie § 455 ods. 1 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého sa za bezdôvodné plnenie nepovažuje, ak bolo prijaté plnenie premlčaného dlhu alebo dlhu neplatného len pre nedostatok formy. Žalovaný opätovne poukazuje na skutočnosť, že evidoval voči žalobkyňi pohľadávku zo zmluvy, ktorá sa stala splatnou 06. 07. 2014 a premlčanie tohto dlhu nastalo 06. 07. 2016. Žalobkyňa napriek uvedenému žalovanému dlh plnila, čo vyplýva z vyjadrení žalobkyne aj po podaní žaloby. Je teda nesporné, že žalobkyňa plnila žalovanému premlčaný dlh, a to aj počas prebiehajúceho súdneho konania.

Podľa názoru žalovaného, prijatím premlčaného dlhu nedošlo k bezdôvodnému obohateniu na jeho strane, a to s ohľadom na ustanovenie § 455 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pokiaľ žalobkyňa dobrovoľne plnila to, čo dlhovala, a to aj s ohľadom na skutočnosť, že exekučné konanie, v ktorom mala postavenie povinného, bolo zastavené.

35. Pre prípad, ak by súd napriek uvedeným skutočnostiam považoval nárok žalobkyne za dôvodný a nevyhovelo by vyššie uvedeným námietkam, žalovaný má za to, že nie každé plnenie nad rámec istiny je možné považovať za plnenie bez právneho dôvodu. Žalobkyňa v súlade s dojednaným splátkovým kalendárom neuhradila ani jedinú splátku, ignorovala výzvy a upomienky na úhradu dlhu, v dôsledku čoho sa dlh stal splatným 06. 07. 2014. K úhrade istiny došlo až 14. 05. 2018, t. j. viac ako tri roky po splatnosti dlhu. Žalobkyňa bola v omeškaní s úhradou istiny, vzhľadom k tomu žalovanému patrí okrem istiny poskytnutého úveru aj nárok na zákonný úrok z omeškania v celkovej výške 253,19 eur, ktorý nie je možné považovať za odplacné plnenie alebo iné náklady, ktoré sú dohodnuté pri podpise zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo ktoré sú spojené s poskytnutím peňažných prostriedkov alebo vyžadované pri poskytnutí peňažných prostriedkov.

36. V čl. 5. Všeobecných podmienok poskytnutia úveru (ďalej len „VPPÚ“) bolo dojednané nasledovné: „Dlžník je povinný v prípade porušenia svojich zmluvných povinností uhradiť veriteľovi zmluvnú pokutu vo výške 312 eur ktorá je určená na úhradu všetkých nákladov vynaložených veriteľom v súvislosti s vykonaním úkonov smerujúcich k zabezpečeniu dlhu dlžníka.“ Zmluvná pokuta je dohodou určená peňažná suma, ktorú je dlžník povinný zaplatiť veriteľovi pre prípad porušenia zmluvnej povinnosti a

zaťažuje toho kto dohodnutú povinnosť porušil, t. j. dlžníka, a to aj keď veriteľovi nevznikla žiadna škoda. Porušenie povinnosti spočíva v tom, že dlžník nesplnil svoj dlh vôbec alebo riadne. Zmluvná pokuta je tradične zaradovaná medzi zabezpečovacie prostriedky a je charakteristická svojou zabezpečovacou funkciou. Aj s ohľadom na ustanovenie § 53 Občianskeho zákonníka, trojročné omeškanie, náklady, ktoré veriteľovi vznikli v mediačnom, rozhodcovskom a exekučnom konaní spoluzavinením žalobkyne, ktorá nepoužila žiadne prostriedky procesnej obrany a procesného útoku a ľahostajne podpísala zmluvu o úvere, považuje žalovaný zmluvnú pokutu za primeranú.

37. V čl. 13 VPPÚ je ďalej upravená mediačná dohoda. Žalobkyňa bola dlhodobo v omeškaní s úhradou istiny poskytnutého úveru, následne prestala splátky uhrádzať, ignorovala výzvy a upomienky na úhradu dlhu, v dôsledku čoho sa dlh zo zmluvy stal splatným 06. 07. 2014. Mala možnosť v prípade, že sa dočasne ocitla v nepriaznivej finančnej situácii, požiadať o bezplatný posun splátkového kalendára. V prípade, že nesúhlasila s odplatom za poskytnutý úver, mala možnosť navrhnúť mediáciu, napriek tomu tak neurobila, preto veriteľ inicioval mediačné konanie, vzhľadom na čo žalovanému vznikli ďalšie náklady v súvislosti s pohľadávkou, ktorú evidoval, a to vo výške 250,33 eur. Má za to, že dojednania o mediačnej dohode, či zmluvnej pokute boli dojednané jasne, určito a zrozumiteľne a týkajú sa samotného predmetu plnenia zo zmluvy (istiny), nakoľko zabezpečujú jeho úhradu. Vzhľadom k uvedenému nie je možné ani plnenie na ich základe považovať za bezdôvodné.

38. Žalovaný ďalej poukázal na prehlásenie v spodnej časti zmluvy o úvere: „Dolu podpísaný dlžník vyhlasuje, že sa oboznámil a súhlasí s obsahom tejto zmluvy o úvere, ako aj s obsahom plnomocenstiev na nej uvedených a súhlasí do Všeobecnými podmienkami poskytnutia úveru, ktoré sú na zadnej strane tejto zmluvy, nemá k nim žiadne výhrady a zaväzuje sa ich dodržiavať. Súčasne potvrdzuje prevzatie zmluvy vrátane všeobecných podmienok a vyhlasuje, že je plne spôsobilý na všetky právne úkony a že uvedené osobné údaje zodpovedajú skutočnosti.“

Žalobkyňa prehlásenie potvrdila samostatne vlastnoručným podpisom. Pokiaľ žalobkyňa podpísala prehlásenie a zároveň na ďalšom mieste (hneď pod týmto prehlásením ďalším podpisom) podpísala aj potvrdenie o spôsobe poskytnutia úveru, nie je dôvod pochybovať o jej vôli pristúpiť aj na všeobecné podmienky poskytnutia úveru. Prehlásenie sa nachádza nad potvrdením o prevzatí peňažných prostriedkov, teda žalobkyňi muselo byť zrejmé, že takéto prehlásenie, potvrdené jej podpisom, má právne následky tam určené. Pokiaľ žalobkyňa podpísala zmluvu o úvere na dvoch miestach samostatne, nie je dôvod pochybovať o jej vôli pristúpiť aj na všeobecné podmienky poskytnutia úveru, ktoré boli technicky vložené do zmluvy (na jej opačnej strane).

39. Žalobkyňa sa nestotožnila s tvrdením žalovaného o premlčaní nároku na plnenie z bezdôvodného obohatenia, pretože v zmysle ustanovenia § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

V prípade bezdôvodného obohatenia môže ísť o obohatenie nedbanlivostné alebo úmyselné, v danom prípade ide podľa jej názoru o úmyselné bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného. Z výpisu z obchodného registra vyplýva, že žalovaný aktívne podniká v oblasti poskytovania úverov: poskytovanie úverov z vlastných zdrojov od: 14. 03. 2001. Zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, rovnako ako už aj zákon č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, platný a účinný od 01. 10. 2001, už od jeho prvej účinnosti obsahoval povinnosť uvádzať v zmluvách ročnú percentuálnu mieru nákladov; ak nie je uvedená, spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Predmetná zmluva bola uzavretá 11. 01.2013 - tzn. zhruba po 12 rokoch podnikania v oblasti poskytovania úverov, kedy po celý čas platila zákonná, nevyvrátiteľná fikcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutých úverov prípade absencie RPMN. To, že dlhodobé ignorovanie zákonnej povinnosti uvádzať ročnú percentuálnu mieru nákladov je nevyhnutné hodnotiť ako úmyselné konanie, zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu, bolo potvrdené aj rozhodnutiami Okresného súdu Žiar nad Hronom v konaní sp. zn. 12 C/203/2014 a sp. zn. 12C/116/2014, ďalej rôznymi senátmi Krajského súdu v Prešove vo veci sp. zn. 7Co/84/2011, 3Co/178/2013 a tiež v konaní sp. zn. 3Co/89/2011.

40. Žalovaný vo svojom vyjadrení z 05. 11. 2018 napáda výšku bezdôvodného obohatenia, nakoľko podľa jeho názoru je celý nárok žalobkyne premlčaný v subjektívnej premlčacej lehote. Za začiatok plynutia subjektívnej premlčacej lehoty žalovaný považuje moment, kedy sa žalobkyňa dozvedela komu plnila a v akej výške, a to uznesenie Okresného súdu Spišská Nová Ves v konaní vedenom pod sp.

zn. 13Er/442/2015-15 z 19. 10. 2015, ktorým súd zamietol žiadosť exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

41. V zmysle § 107 Občianskeho zákonníka, je začiatkom plynutia subjektívnej premičacej doby deň, „keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil“ (§ 107 ods. 1). Z uvedeného vyplýva, že nestačí vedomosť žalobkyne o tom, že žalovanému niečo niekto zaplatil, ale je nevyhnutné, aby si bola žalobkyňa vedomá skutočnosti, že sa žalovaný na základe prijatia jej plnenia bezdôvodne obohatil.

42. V tomto prípade však žalobkyňa namieta, že o charaktere spotrebiteľskej zmluvy, založenej na neprijateľných zmluvných podmienkach, ktoré podľa ustanovenia § 11 zákona č. 129/2010 Z. z. o poskytovaní spotrebiteľských úverov, ktoré podľa § 11 zákona č. 129/2010 Z. z. spôsobujú bezpoplatkovosť a bezúročnosť, nevedela. V jej laickom ponímaní nedokázala vyhodnotiť závery súdu objektívne a v stresovej situácii, spôsobenej možným začatím exekúcie bola rada, že súd návrh na vykonanie exekúcie zamietol a nesťažil jej už aj tak zložitú finančnú situáciu.

43. Poukazuje na tú skutočnosť, že o vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného sa dozvedela až potom, čo zmluvu predložila na posúdenie svojmu právnenému zástupcovi, a to dňa 13. 08. 2018. V ten istý deň s ním uzatvorila aj mandátnu zmluvu, spojenú s podpisom plnej moci na zastupovanie v konaní. Už samotný Občiansky zákonník v ustanovení § 107 uvádza, že oprávnený/žalobca sa musí dozvedieť o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu na strane povinného/žalovaného.

Preto žalobkyňa zastáva názor, že na tento prípad je potrebné subsumovať účinky plynutia 10-ročnej subjektívnej premičacej lehoty, nakoľko zmluva, ktorú s ňou veriteľ uzatváral, bola účelovo predformulovaná tak, aby spotrebiteľ nevedel jej obsah ovplyvniť a aby z nej mal čo najväčší finančný profit.

Je krajne nespravodlivé prihladať na konanie finančného subjektu, ktorý je v prvom rade povinný rešpektovať platné zákony v Slovenskej republike ako subjekt s výhodnejším a silnejším postavením na trhu a tolerovať mu niekoľkoročné predkladanie zmlúv spotrebiteľom, ktoré nie sú v súlade s platnými predpismi a na ich základe si tak zvyšovať svoj finančný profit. Takému konaniu Občiansky zákonník zákon ochranu ani nepriznáva. Nie je možné z uvedených dôvodov neprihladať na porušenie zákona zo strany veriteľa.

44. Žalobkyňa namieta skutočnosť, že aj keď podľa názoru žalovaného malo dôjsť k premičaniu nároku na plnenie zo strany žalovaného dňa 06.07.2014, žalobkyňa plnila na jeho účet dobrovoľne aj po podaní žaloby vo veci samej. K uvedenej skutočnosti je ale nutné uviesť, že žalovaný si svoj nárok od žalobcu uplatňoval prostredníctvom Dohody o zrážkach zo mzdy, uzavretej 11. 01. 2013, na základe ktorej žalovaný zamestnávateľovi žalobkyne adresoval 13. 12. 2017 žiadosť o zrážky zo mzdy, ktoré následne jej zamestnávateľ začal vykonávať, aj keď žalovaný nemal akýkoľvek právny nárok na plnenie nad istinu, ktorú žalobkyňa pri podpise zmluvy požičala. Z tohto dôvodu teda opätovne možno namietať nedobrovoľné plnenie zo strany žalobkyne, nakoľko žalovaný si vymáhal pohľadávku nezákonným spôsobom.

45. Žalobkyňa prestala nad rámec istiny plniť až v septembri 2018, kedy jej právny zástupca predložil Okresnému súdu Spišská Nová Ves návrh na vydanie neodkladného opatrenia, ktoré súd vydal 06. 09. 2018, v konaní vedenom pod sp. zn.: 16C/39/2018, a to tak, že súd zamestnávateľovi žalobkyne prikázal, aby sa zdržal výkonu zrážok zo mzdy v prospech žalovaného až do právoplatného skončenia vo veci samej.

K výške bezdôvodného obohatenia možno uviesť, že žalovaný nemá nárok na zákonný úrok z omeškania, nakoľko istina zo strany žalobkyne bola uhradená omnoho skôr ako uvádza vo svojom vyjadrení žalovaný, nakoľko žalobkyňa spolu s istinou uhradila žalovanému aj jeho nároky na úroky z omeškania a poplatky, na ktoré žalovaný pre nesplnenie obligatórnych náležitostí v zmysle zákona č. 129/2010 Z. z. nemal nárok. Sám žalovaný uvádza oznámením z 14. 09. 2018, že na predmetnej úverovej zmluve eviduje platby prijaté v rozsahu 1 577,92 eur, čo prevyšuje rámec istiny, ktorú podpisom zmluvy od žalobkyne dostal, a teda nemožno tvrdiť že k úhrade istiny prišlo až 14. 05. 2018, v zmysle čoho treba uviesť, že žalovaný nemá akýkoľvek právny nárok na zákonný úrok z omeškania, nakoľko žalobkyňa mu plnila aj pred splatnosťou úveru a takisto aj počas obdobia do 14. 05. 2018, kedy uvádza splatenie istiny.

Žalobkyňa ale uvádza, že úverovú zmluvu platila aj pred výkonom zrážok zo mzdy, a to dňa 04. 09. 2014, kedy šekom osobne zaplatila 600 eur a pravidelne v rozmedzí rokov 2015 - 2016 aj cez Prvú oddľžovaciu spoločnosť, v rozsahu 188,37 eur. Preto žalovaný nemá akýkoľvek právny nárok na zákonný úrok z omeškania, nakoľko žalobkyňa mu plnila aj pred splatnosťou úveru a takisto aj počas obdobia do 14. 05. 2018, kedy uvádza splatenie istiny.

46. Čo sa týka nárokov vyplývajúcich z bodu 13 VPPÚ, v ktorom má byť upravená mediačná dohoda týkajúca sa riešenia sporov vzniknutých zo zmluvy, považuje žalobkyňa taktiež za neplatnú rozhodcovskú zmluvu z 11. 01. 2013. Všetky tieto dohody sú predformulovanými dohodami a spotrebiteľ ich obsah nemal možnosť ovplyvniť. Aj s prihliadnutím na uznesenie Okresného súdu Spišská Nová Ves z 19. 10. 2015 v konaní vedenom pod sp. zn. 13Er/442/2015, ktorým bola exekúcia zamietnutá a ktorej podkladom bol rozhodcovský rozsudok sp.zn. SR 15728/14, vydaný 19. 11. 2014, súd konštatoval, že dojednané zmluvné podmienky v zmluve o spotrebiteľskom úvere z 11. 01. 2013 pod č. XXXXXXXXXX, sú neprijateľné, nakoľko neboli individuálne vyjednané. Okrem toho súd poukázal na to, že zmluva spolu so zmluvnými dojednaniami je písaná malými písmenami, obsahuje množstvo právnickej terminológie, ktorej bežný spotrebiteľ nie je schopný pochopiť v tak krátkej dobe pri podpise zmluvy. Tieto zmluvné dojednania nútia spotrebiteľa v prípade sporu podrobiť sa výlučne mediačnému alebo rozhodcovskému konaniu, ktoré odoberá možnosť brániť svoje práva pred všeobecným súdom, čím je spôsobená značná nerovnováha v právach a povinnostiach zmluvných stránach v neprospech spotrebiteľa.

Takáto mediačná dohoda, na ktorú sa odvoláva žalovaný, musí byť ako aj v prípade rozhodcovskej doložky individuálne dojednaná a musí byť výsledkom slobodnej vôle oboch zmluvných strán. Za individuálne dojednanú zmluvu nemožno považovať takú, ktorá je vopred naformulovaná bez možnosti zmeny jej obsahu. S prihliadnutím na uvedené žalobkyňa namieta zákonnosť a opodstatnenosť zmluvnej pokuty vo výške 312 eur, dojednanej v čl. 5 VPPÚ, ktorý stanovuje možnosť veriteľa vyrubiť takúto zmluvnú pokutu spojenú s úhradou všetkých nákladov vynaložených veriteľom v súvislosti s vykonaním úkonov, smerujúcich k zabezpečeniu dlhu dlžníka.

Podľa názoru žalobkyne, zakomponovaním neprijateľných zmluvných podmienok do samotnej zmluvy, na základe ktorej boli dojednané zabezpečovacie prvky úkony, smerujúce k zabezpečeniu splatenia dlhu žalovaným, sú neplatné a náklady, ktoré žalovanému vznikli s uplatňovaním pred Mediačným centrom alebo Rozhodcovským súdom, musí znášať výlučne sám.

47. Žalovaný sa z neúčasti na pojednávaní písomne ospravedlnil, doručenie predvolania bolo riadne vykázané, preto súd konal v jeho neprítomnosti v súlade s ustanovením § 180 CSP.

48. Súd vykonal vo veci dokazovanie výsluchom žalobkyne, oboznámil sa s listinnými dôkazmi, a to zmluvou o úvere č. XXXXXXXXX8 z 11. 01. 2013, rozhodcovskou zmluvou z 11. 01. 2013, dohodou o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov, žiadosťou o zrážky zo mzdy z 13. 12. 2017, dohodou o plnení v splátkach, splátkovým kalendárom, Všeobecnými obchodnými podmienkami, výpisom z klientskej zóny žalovaného, výpočtom skutočnej hodnoty ročnej úrokovej sadzby a RPMN, prehľadom priemerných úrokových mier za rok 2013, výpisom splátok, rozsudkom Stáleho rozhodcovského súdu sp. zn. SR 15728/14 z 19. 11. 2014, uznesením Okresného súdu Spišská Nová Ves sp. zn. 16C/39/2018 -25 z 06. 09. 2018, exekučným spisom sp. zn. 13Er/442/2015 a zistil nasledovný skutkový stav:

49. Žalobkyňa zotrvala na podanej žalobe. Mala za to, že návrh odôvodnila v zmysle zákona, že daná zmluva je zmluvou, na ktorú sa vzťahuje sankcia za porušenie zákona č. 129/2010 Z. z., a to sankcia bezúročnosti a bez poplatkovosti z dôvodu, že nebola správne uvedená ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa. Ďalším porušením zákona je neuvedenie rozdelenia splátok na istinu a úroky alebo zmluvné pokuty vzhľadom na to, že zmluva bola uzavretá pred účinnosťou novely, ktorá ustanovenie o rozdelení splátok nevyžaduje a bola účinná od apríla 2017. Ku všetkým argumentom žalovaného týkajúce sa začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby aj inštitútu bezdôvodného obohatenia sa písomne vyjadrila a podľa jej názoru nebol preukázaný opak.

50. V účastníckej výpovedi sa zmienila, že žalovaného oslovila z dôvodu, že bola v zlej finančnej situácii, pred rozpadom manželstva, mala samé dlhy, potrebovala ich vykryť. Zo spoločnosti Pohotovosť prišiel pán, ponúkol jej úver 900 eur. V situácii, v akej bola, to bez váhania prijala. Dal jej podpísať papiere, ktorým veľmi nerozumela, podpísala ich, ale nevedela, čo. Až teraz prišla na to, že zmluva, ktorú podpísala s mesačnými splátkami, činí spolu až 1580 eur. Agent sa zmenil o splátkach, o omeškaní

a v prípade že bude v omeškaní, stačí zavolať. V tom čase žila vo veľkom chaose, oslovila právnu zástupkyňu, ktorá jej začala pomáhať.

51. Má pôžičky aj v iných spoločnostiach, na plat bolo jej siahnuté formou exekúcie, o ktorej nevedela, až keď dostala výplatu a bolo to vraj preto, že neplatila splátky. Čo presne znamená rozhodcovské konanie, nevie. Nejaké papiere prevzala, ale vôbec si nespomína, nevie, či to bolo rozhodcovské konanie. Dáva si život postupne do poriadku, písomnosti má u svojej matky, postupne ich prezerá. Nepamätá si, či niečo prevzala alebo nie. Nemá vedomosť akým zákonom sa spravuje vzťah medzi ňou a žalovaným. Mala vysvetlené, že berie 900 eur a musí vrátiť 1 580 eur. Pri podpise zmluvy nevedela, že zmluva je bezúročná a bez poplatkov, zmluvu nečítala, skontrolovala iniciály, bola pod tlakom, nebola schopná text prečítať ani mu porozumieť. V období, keď podpisovala zmluvu, mala rôzne pôžičky v Home Credit, v Profi credit, ani nevie koľko, nevie ani, koľko zaplatila.

52. Žalovaný v konaní predložil prehľad splátok a úhrad na úverovú zmluvu č. XXXXXXXX8 z 11. 01. 2013 a uviedol presnú špecifikáciu sumy, ktorú žalobkyňa žalovanému dosiaľ na uvedenú úverovú zmluvu uhradila. Výpis splátok s členením:

Por. č.	Dátum	Suma	Spolu
1.	04.09.2014	600,00	600,00
2.	13.04.2015	12,10	612,10
3.	15.05.2015	34,28	646,38
4.	16.06.2015	25,23	671,61
5.	14.07.2015	29,86	701,47
6.	18.08.2015	34,28	735,75
7.	14.09.2015	34,28	770,03
8.	21.10.2015	1,96	771,99
9.	19.11.2015	1,96	773,95
10.	23.12.2015	1,96	775,91
11.	27.01.2016	1,96	777,87
12.	22.03.2016	1,96	779,83
13.	29.04.2016	1,96	781,79
14.	31.05.2016	1,96	783,75
15.	23.06.2016	1,96	785,71
16.	26.07.2016	1,96	787,67
17.	14.05.2018	216,80	1 004,47
18.	11.06.2018	229,78	1 234,25
19.	11.07.2018	141,93	1 376,18
20.	09.08.2018	201,74	1 577,92
21.	11.09.2018	191,20	1 769,12

Celkovo uhradené: 1 769,12 eur. Každá splátka je prednostne započítavaná na istinu, až potom na poplatok a úroky a tento spôsob započítavania jednotlivých splátok prednostne na istinu žalovaný používa v prospech dlžníka - žalobkyne.

53. Čo sa týka argumentu žalovaného ohľadom premlčania nároku, má za to, že žalovaný nekvalifikovane vzniesol námietku premlčania vzhľadom na to, že ide o úver, ktorý sa platil v splátkach. Neuvedol teda, alebo nedoručil súdu splátkový kalendár s rozdelením na istinu a na úroky alebo iné poplatky, a teda nemohlo byť zrejmé, ktoré presne sumy považuje za premlčané, ktoré si nárokuje žalobkyňa titulom vydania bezdôvodného obohatenia, keďže bezdôvodné obohatenie je len suma, prevyšujúca istinu t.j. žalovaný by musel v prvom rade takéto splátky rozdeliť na istinu a na úroky, aby mohol povedať, kvalifikovane určiť, ktorá suma je premlčaná.

54. Pokiaľ žalovaný uvádza, že sa žalobkyňa musela dozvedieť z uznesenia sp. zn. 13Er/442/2015 z 19. 10. 2015, že nemala platiť, avšak žalobkyňa argumentuje tým, že toto uznesenie dňom jeho vydania nebolo právoplatné a vykonateľné, t. j., že už aj keby súd mal posudzovať premlčania vyplývajúce z tohto uznesenia, je zrejmé, že sa stalo právoplatné a vykonateľné až doručením uznesenia krajského súdu sp. zn. 15CoE/62/2016, ktoré bolo vydané 26. 01. 2017 t. j. až doručením toho uznesenia sa žalobkyňa mohla kvalifikovane dozvedieť, že súd nepovolil vykonať exekúciu. Z tohto uznesenia však nevyplýva, že zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje zákonné náležitosti, ktoré v skutočnosti sú vlastne predmetom tohto konania a z uvedeného dôvodu má za to, že posúdenie zmluvy v tomto

konaní je podstatné pre rozhodnutie o tom, či žalobkyňa má ďalej platiť alebo nie. Vychádza z toho, že aj zastavením alebo nepovolením exekúcie nie je možné inak splácať úver, žalobkyňa by mohla platiť dobrovoľne tak či tak, až kým sa nedozvie, súd neurčí, že zmluva neobsahuje zákonné náležitosti a sankciou je bezpoplatkovosť a bezúročnosť. Pokiaľ by súd posúdil, že žalobkyňa nemá platiť na predmetnú zmluvu na základe uznesenia v exekučnom konaní to znamená, že toto rozhodnutie krajského súdu jej bolo doručené až po januári 2017, žaloba o vydanie bezdôvodného obohatenia bola súdu doručená 16. 08. 2018, teda dvojročná lehota by bola zachovaná.

55. Žalovaný nepoužil žiadne prostriedky procesnej obrany, ktorými by vyvrátil skutočnosti a fakty, že zmluva neobsahuje zákonom stanovené náležitosti a z tohto dôvodu by mala byť postihnutá sankciou bezúročnosti a bezpoplatkovosti. Nárok žalobkyne je odôvodnený, má nárok na vrátenie sumy zaplatenej nad istinu. V konaní bolo dostatočne preukázané aj listinnými dôkazmi zo strany žalovaného, že bola zaplatená suma 1 769,12 eur, aj napriek tomu, že žalobkyňa žiada uhradiť rozdiel podľa jej zosumarizovaných úhrad 1 577,92 eur mínus istina 900 eur, teda trvá na zaplatení sumy 677,92 eur.

56. Súd pri posudzovaní uplatneného nároku vychádzal z nižšie uvedených zákonných ustanovení.

57. Podľa § 2 ods. 2 Občianskeho zákonníka, v občianskoprávných vzťahoch majú účastníci rovnaké postavenie.

58. Podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

59. Podľa článku 2 ods. 1 Základných princípov CSP, ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty.

60. Podľa článku 3 ods. 1 Základných princípov CSP, každé ustanovenie tohto zákona je potrebné vykladať v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, verejným poriadkom, princípmi, na ktorých spočíva tento zákon, s medzinárodnoprávnymi záväzkami Slovenskej republiky, ktoré majú prednosť pred zákonom, judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva a Súdneho dvora Európskej únie, a to s trvalým zreteľom na hodnoty, ktoré sú nimi chránené.

61. Podľa § 52 ods. 1 - 4 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

62. Podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

63. Podľa § 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka, ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.

64. Podľa § 53 ods. 4 písm. a) Občianskeho zákonníka, za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré má spotrebiteľ plniť a s ktorými sa nemá možnosť oboznámiť pred uzavretím zmluvy.

65. Podľa § 53 ods. 4 písm. o) Občianskeho zákonníka, za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré oprávňujú dodávateľa rozhodnúť o tom, že jeho plnenie je v súlade so zmluvou, alebo ktoré priznávajú právo vykladať zmluvu iba dodávateľovi.

66. Podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka, neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

67. Podľa § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Pri posudzovaní obdobnosti prípadov sa prihliada najmä na finančnú situáciu spotrebiteľa, spôsob a mieru zabezpečenia jeho záväzku, objem poskytnutých peňažných prostriedkov a lehotu splatnosti.

68. Podľa § 54 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

69. Podľa § 2 písm. a), b) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch platného v čase uzavretia úverovej zmluvy na účely tohto zákona sa rozumie:

a) spotrebiteľom fyzická osoba, ktorá nekoná v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania
b) veriteľom fyzická alebo právnická osoba, ktorá ponúka alebo poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti.

70. Podľa § 4 ods. 1, písm. c), d), g) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch platného a účinného v čase uzavretia predmetnej zmluvy, veriteľ alebo finančný agent je povinný v dostatočnom časovom predstihu pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred prijatím ponuky o spotrebiteľskom úvere poskytnúť spotrebiteľovi v súlade so zmluvnými podmienkami ponúkanými veriteľom alebo požiadavkami spotrebiteľa informácie o

c) celkovej výške, konkrétnej mene ponúkaného spotrebiteľského úveru a podmienkach jeho čerpania,
d) dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru,
g) celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, a o ročnej percentuálnej miere nákladov znázornenej pomocou reprezentatívneho príkladu, v ktorom sa uvedú všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov; pri poskytovaní týchto informácií je veriteľ povinný zohľadniť.

71. Podľa § 9 ods. 2, písm. b), f), i), j), k), y) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách, platného a účinného v čase uzavretia úverovej zmluvy, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka, musí obsahovať tieto náležitosti:
b) obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o právnickú osobu, alebo meno, priezvisko, miesto podnikania alebo adresu trvalého pobytu a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o fyzickú osobu; ak je spotrebiteľský úver ponúkaný alebo zmluva o spotrebiteľskom úvere uzavieraná prostredníctvom finančného agenta, zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje aj údaje o ňom v rozsahu údajov ako u veriteľa, podľa toho, či ide o finančného agenta právnickú osobu alebo fyzickú osobu,

f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru,
i) úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, podmienky, ktoré upravujú jej uplatňovanie, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, ako aj časové obdobia, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny; ak sa za rôznych podmienok uplatňujú rôzne úrokové sadzby spotrebiteľského úveru, uvádzajú sa tieto informácie o všetkých uplatniteľných úrokových sadzbách spotrebiteľského úveru

j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov,

k) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia,

y) priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 21 ods. 2 za príslušný kalendárny štvrtrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver

pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrťrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrťrok.

72. Podľa § 11 ods. 1, 2 zákona č. 129/2010 Z. z., poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak

a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1,

b) je v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

Ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorázové splatenie spotrebiteľského úveru.

73. Podľa § 39 Občianskeho zákonníka, neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

74. Podľa § 451 ods. 1,2 Občianskeho zákonníka, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

75. Podľa § 456 Občianskeho zákonníka, predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal. Ak toho, na úkor koho sa získal, nemožno zistiť, musí sa vydať štátu.

76. Podľa § 458 ods. 1 Občianskeho zákonníka, musí sa vydať všetko, čo sa nadobudlo bezdôvodným obohatením. Ak to nie je dobre možné, najmä preto, že obohatenie spočívalo vo výkonoch, musí sa poskytnúť peňažná náhrada.

77. Podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej. Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

78. Podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

79. Podľa § 215 ods. 1, 2 CSP, súd rozhodne na základe zisteného skutkového stavu. Skutkový stav sa zisťuje procesným postupom podľa tohto zákona.

80. Podľa § 232 ods. 2, 3, 4 CSP, ak súd uložil v rozsudku povinnosť plniť, rozsudok je vykonateľný márnym uplynutím lehoty na plnenie, ak nie je ustanovené inak. Lehota na plnenie je tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku. Súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu. Ak súd uložil povinnosť plniť opakujúce sa a v budúcnosti splatné dávky a splátky, vykonateľnosť týchto dávok a splátok sa spravuje poradiť ich splatnosti, ak súd nerozhodne inak; súd môže rozhodnúť, že omeškanie s plnením jednej dávky alebo splátky má za následok splatnosť celého plnenia.

81. Vykonaným dokazovaním súd v prvom rade dospel k záveru, že danému konaniu nebráni prekážka res iudicata, nakoľko rozhodcovský rozsudok sp. zn. SR 15728/14 z 19. 11. 2014 bol vydaný Stálym rozhodcovským súdom, zriadeným spoločnosťou Slovenská rozhodcovská a.s., Bratislava, na základe neprijateľnej zmluvnej podmienky. Rozhodcovský rozsudok nadobudol právoplatnosť 19. 12. 2014, ale je nulitným aktom z dôvodu, že rozhodcovská zmluva ako neplatná - neprijateľná zmluvná podmienka nebola spôsobilá platne založiť právomoc rozhodcovského súdu na prejednanie a rozhodnutie veci, preto nemôže predmetný rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu z 19. 11. 2014 založiť prekážku veci už rozhodnutej. Tento záver podporuje aj uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky, vydané v konaní vedenom pod sp. zn.: I. ÚS 25/2014-11, ktorého citácia je obsahom bodu 29 odôvodnenia.

82. Súd mal preukázané, že medzi žalovaným ako veriteľom a žalobkyňou ako dlžníčkou, bola uzavretá zmluva o úvere, ktorá je zmluvou spotrebiteľskou a ktorú uzavrela žalobkyňa ako nepodnikateľka. Súd skúmal, či zmluva obsahuje všetky náležitosti v zmysle vyššie uvádzaných ustanovení zákona č. 129/2010 Z. z. Vo vzťahu k tvrdeniu žalobkyne, že zmluva v zmysle § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. neobsahuje celkovú dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti úveru, súd odkazuje na Dohodu o plnení v splátkach k zmluve o úvere č. XXXXXXXXXX z 11. 01. 2013, podľa ktorej sa žalovaná zaviazala veriteľovi uhradiť 1 580 eur v desiatich pravidelných mesačných splátkach po 158 eur, vždy k 20. kalendárnemu dňu v mesiaci, počnúc 20. 02. 2013 v spojení s bodom 08. Všeobecných podmienok poskytnutia úveru, podľa ktorého veriteľ poskytol dlžníkovi pomôcku na vedenie záznamov o platbách v zmysle zmluvy o úvere, splátkový kalendár, v ktorom je uvedený začiatok a koniec konečnej splatnosti úveru.

83. V zmysle ustanovenia § 4 ods. 1) zákona o spotrebiteľských úveroch platného a účinného v čase uzavretia predmetnej úverovej zmluvy, je jednou zo základných povinností veriteľa vopred písomne informovať spotrebiteľa o základných zmluvných podmienkach pred uzavretím zmluvy o úvere. Žalobkyni sa takému informovaniu spotrebiteľa zo strany dodávateľa pred uzavretím zmluvy nedostalo, nakoľko samotné uzatváranie zmluvy prebiehalo tak, že zo strany dodávateľa bola spotrebiteľovi predložená vopred predformulovaná úverová zmluva, spolu s inými listinami k tejto zmluve, pričom spotrebiteľovi nebol poskytnutý dostatočný priestor na ich preštudovanie, oboznámenie sa s jednotlivými parametrami úveru a vyhodnotenie výhodnosti tohto úverového produktu.

Takéto konanie žalovaného je nutné považovať za závažné porušenie ustanovenia § 4 ods. 1) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, nakoľko žalovaný nielenže neinformoval žalobkyňu o základných náležitostiach úveru vopred a včas, ale daný priestor na preštudovanie si podmienok žalobcovi neposkytol ani pri samotnom uzatváraní zmluvy.

84. Vymedzenie náležitostí v zmluve o spotrebiteľských úveroch a sankcionovanie ich absencie bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou, je vždy viazané na zmysel a účel sledovaný zákonodarcom, ktorým je ochrana spotrebiteľa pred zavádzajúcim, nečestným konaním dodávateľa a súčasne požiadavka na dostatočné vymedzenie podstatných náležitostí zmluvného vzťahu, do ktorého spotrebiteľ vstupuje. Výklad zákona však nemá sledovať jeho formalistické uplatňovanie a zdôrazňovanie absencií jednotlivých slovných spojení, ale zabezpečiť, aby bola naplnená zákonom sledovaná ochrana spotrebiteľa. Výklad zákona o spotrebiteľských úveroch tiež nemožno realizovať bez reflexie na právnu ochranu spotrebiteľa v práve Európskej únie, ktorého implementácia sa odráža v práve vnútroštátnom.

85. Podľa čl. 10 ods. 2 písm. h) Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. 04. 2008 o zmluve o spotrebiteľskom úvere (ďalej „Smernica“), zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia.

86. Podľa čl. 10 ods. 2 písm. i) Smernice, zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza v prípade amortizácie istiny na základe zmluvy o úvere s dobou určitou, právo spotrebiteľa vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej dĺžky trvania zmluvy o úvere.

87. Rozsudok Súdného dvora Európskej únie z 09. 11. 2016 vo veci C-42/15 Home Credit, a.s., proti Kláre Bírovej (ďalej len rozsudok SDEÚ C-42/15) konštatuje, že čl. 10 ods. 2 písm. h) Smernice sa má vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť každej zo splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkosti a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok. Zmluva o úvere musí uvádzať iba výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia.

88. Z čl. 10 ods. 2 písm. i) Smernice vyplýva, že iba na žiadosť spotrebiteľa je veriteľ povinný bezplatne a kedykoľvek počas doby trvania zmluvy odovzdať mu výpis vo forme amortizačnej tabuľky, pričom Smernica nestanovuje povinnosť zahrnúť do zmlúv o úvere takýto výpis vo forme amortizačnej tabuľky. Rozsudok SDEÚ C-42/15 v bode 55 ďalej konštatuje, že pokiaľ ide o zmluvy patriace do pôsobnosti Smernice, členské štáty by nemali ukladať zmluvným stranám povinnosti, ktoré Smernica neupravuje, ak táto Smernica obsahuje harmonizované ustanovenia oblastí, do ktorej patria tieto povinnosti. Vychádzajúc z citovaných ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch, Smernice, rozsudku SD EÚ C-42/15 súd prijal záver, že vnútroštátna úprava nie je v rozpore s úpravou Smernice a je prípustný aj možný eurokonformný výklad vnútroštátnej úpravy, priamo zodpovedajúci aj výslovnému zneniu § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy.

89. Ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch neobsahuje v sebe požiadavku „členenia“ splátky, ale jej špecifikáciu vzťahuje iba na počet splátok, termín splatnosti a sumu splátky. S odkazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/146/2017 z 22. 02. 2018, ktorý skrz zásadu eurokonformného výkladu vnútroštátneho práva s prihliadnutím na závery rozhodnutia Európskeho súdného dvora Európskej únie vo veci C-42/15 konštatoval, že sa nevyžaduje, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala ako podstatnú náležitosť zmluvy členenie splátky na jednotlivé zložky. Požiadavku, aby splátky úveru boli vymedzené v členení na jednotlivé zložky istiny, úroku, poplatku, nemožno vyvodit' z gramatického znenia zákona, ani z výkladu teleologického, prihliadajúceho na jeho účel a zmysel, ktorým je ochrana práv spotrebiteľa. V zmluve, uzavretej so žalobkyňou, sa pre riadnu dohodu o splátkach nevyžadovalo členenie splátky, preto z uvedených dôvodov nemožno považovať úver za bezúročný a bez poplatkov.

90. Z obsahu zmluvy mal súd preukázať, že ročná úroková sadzba úveru, uvedená v zmluve, je stanovená vo výške 39,15 %, čo značne prevyšuje priemerné úrokové miery bánk, zistené z internetovej

stránky Národnej banky Slovenska. Podľa ustanovenia § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, účinného ku dňu uzavretia zmluvy t. j. k 11. 01. 2013, ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Pri posudzovaní obdobnosti prípadov sa prihliada najmä na finančnú situáciu spotrebiteľa, spôsob a mieru zabezpečenia jeho záväzku, objem poskytnutých peňažných prostriedkov a lehotu splatnosti. Uvedené ustanovenie ale nemožno vykladať tak, aby do odplaty obvykle požadovanej na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch, sa zahrňovali údaje i o tých subjektoch finančného trhu, ktoré poskytujú neprímerané až úžernícke úroky. Výška obvyklej odplaty musí vychádzať z údajov finančných inštitúcií, poskytujúcich spotrebiteľské úvery za primerané odplaty, riadiac sa zásadou dobrých mravov, upravených § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

91. Zmluva o úvere obsahuje nesprávny údaj vo vyjadrení výšky RPMN 96,47 %, v nižšej výške ako je jej skutočná výška, čo je v neprospech spotrebiteľa.

Po výpočte podľa režimu, ktorými sa strany riadili, tzv. 10 splátok po 158 eur, správna výška RPMN je 281,43 % (v prípade splátkového kalendára, podľa ktorého žalobkyňa splácala svoje záväzky voči žalovanému). RPMN je možné vypočítať po zadaní potrebných údajov do bežne prístupných kalkulačiek na jej výpočet na internetových stránkach. S poukazom na ustanovenie § 11 ods. 1 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z. z., je potrebné úver kvalifikovať ako bezúročný a bez poplatkov.

Zmluvný úrok vo výške 39,15 % a RPMN 96,47 %, vyplývajúce zo zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru, sú neprímerane vysoké. Zmluva o spotrebiteľskom úvere je zo strany veriteľa ako podnikajúceho subjektu predkladaná dlžníkovi vedome, preto keď napokon dôjde k právnemu hodnoteniu, že došlo k bezdôvodnému obohateniu veriteľa plnením dlžníka, ide zo strany veriteľa o úmyselne získané bezdôvodné obohatenie, na ktoré sa viaže výhradne objektívna desaťročná premlčacia doba, ktorá v danom prípade v čase podania žaloby neuplynula.

92. Ustanovenie § 3 Občianskeho zákonníka je všeobecným ustanovením hmotnoprávnej povahy a dáva súdu možnosť posúdiť, či výkon subjektívneho práva je v súlade s dobrými mravmi a v prípade, ak to tak nie je, požadovanú ochranu odoprieť. Dobré mravy sú súhrnom spoločenských, kultúrnych a mravných noriem, ktoré preukázali počas historického vývoja určitú mieru stálosti a nemennosti, vyjadrujú podstatné historické tendencie a stotožňuje sa s nimi podstatná časť spoločnosti.

93. Pri dojednávaní úrokov koná v súlade s dobrými mravmi len ten veriteľ, ktorý požaduje primeraný úrok bez ohľadu na to, či dlžník uzatvára zmluvu v situácii preňho nepriaznivej. Preto v súlade s dobrými mravmi je také konanie veriteľa, ktorý sa pri poskytnutí peňažných prostriedkov uspokojí bez ohľadu na to, v akej situácii sa nachádza dlžník, s primeranou výškou odplaty za užívanie poskytnutých finančných prostriedkov a ktorý svoje voľné peňažné prostriedky mieni zhodnotiť obvyklým spôsobom.

Tiež je potrebné prihliadnuť na skutočnosť, že dlžník uzatvára zmluvu a dohodu o úrokoch z dôvodov svojej inak neriešiteľnej situácie, preto nezodpovedá všeobecne uznávaným vzťahom medzi ľuďmi - dobrým mravom, aby dlžník v takejto situácii poskytoval veriteľovi neprímerané, až úžernícke úroky.

94. Neprimeranou, a preto odporujúcou dobrým mravom, je taká výška úrokov, ktorá podstatne presiahne úrokovú mieru v dobe dojednania, obvykle určenú najmä s prihliadnutím k najvyšším úrokovým sadzbám, uplatňovanými bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek. Z internetového portálu Národnej banky Slovenska mal súd preukázané, že priemerná hodnota ročnej úrokovej sadzby bola 7,98 % pre obdobné typy úverov, so začiatočnou fixáciou úrokovej sadzby do jedného roka v mesiaci január 2013. V zmysle zmluvy je dohodnutá ročná úroková sadzba úveru 39,15 %, čo predstavuje takmer viac ako šesťnásobok priemernej hodnoty v bankách. Dohoda o výške úrokov musí byť v zmysle rozhodovacej praxe slovenských súdov, napr. rozhodnutie Krajského súdu v Prešove z 05. 11. 2014, sp. zn. 3 Co/114/2014, rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 26. 06. 2013, sp. zn. 4 Cdo 51/2012, v súlade s ustanovením § 39 Občianskeho zákonníka, čo znamená, že výška úrokov sa nesmie priečiť dobrým mravom, inak je právny úkon absolútne neplatný. Dohodnutá výška úrokovej sadzby viac ako šesťnásobne prevyšuje mieru z úverov obchodných bánk v čase uzavretia predmetných zmlúv, teda ide o neplatný právny úkon. Takýto rozpor s dobrými mravmi a neplatnosť právneho úkonu judikoval aj Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom rozhodnutí sp. zn. 1M Cdo 1/2009 z 31. 07. 2009. Na základe uvedeného je potrebné vnímať dohodu o výške úrokovej sadzby v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka za priečiacu sa s dobrým mravom a teda za absolútne neplatnú. Pri nebankových subjektoch, ktorým je aj žalovaný a ktoré sú taktiež súčasťou finančného trhu, sa vzhľadom na vyššiu mieru rizika vo všeobecnosti dajú akceptovať vyššie úroky, rozhodne nie však o takmer šesťnásobok oproti priemeru bánk. Teda zmluvné dojednanie o výške úroku je pre rozpor s dobrými mravmi v zmysle ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka neplatné.

95. Niet sporu, že posudzovaná zmluva o úvere má charakter zmluvy spotrebiteľskej, vychádzajúc zo zákonnej definície vymedzenej § 52 Občianskeho zákonníka. Podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Závazkový vzťah strán sporu, ktorý je založený na zmluve o úvere podľa § 497 Obchodného zákonníka, sa posudzuje skrze ustanovení Občianskeho zákonníka, pokiaľ je to pre spotrebiteľa priaznivejšie, a pokiaľ nejde o také práva a povinnosti, ktoré sú upravené výlučne ustanoveniami Obchodného zákonníka.

Zmluvné strany sa dohodli (bod 05. Všeobecných podmienok poskytnutia úveru), že ak sa stane dlh splatný naraz v zmysle bodu 04 týchto podmienok, dlžník sa zaväzuje zaplatiť veriteľovi úrok z omeškania vo výške určenej v § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka v platnom znení.

96. Podstatnou náležitosťou zmluvy o úvere je dohoda o povinnosti platiť úroky z úveru (§ 497 Obchodný zákonník), nevyhnutým znakom nie je dohoda aj o výške úrokov (§ 502 ods. 1 Obchodný zákonník). Výkladové pravidlo, týkajúce sa výšky dohodnutých úrokov zo spotrebiteľských zmlúv o úvere, je vymedzené v ustanovení § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka. Uvedené referenčné kritérium však nevylučuje možnosť súdu posudzovať záväzkový vzťah v časti úrokov aj z pohľadu dobrých mravov ako to vyplýva z § 3 Občianskeho zákonníka, keď dobré mravy predstavujú jeden zo základných princípov, na dodržiavaní ktorých je potrebné trvať v dodávateľsko---spotrebiteľskom vzťahu.

97. Povinnosť konať v rámci dodávateľsko-spotrebiteľských vzťahov v súlade s dobrými mravmi jednoznačne vyplýva aj z § 4 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa platného v čase vzniku zmluvného vzťahu, v zmysle ktorého sa za konanie v rozpore s dobrými mravmi považovalo každé také, ktoré vykazovalo znaky diskriminácie, vybočenia z pravidiel morálky a ktoré mohlo privodiť ujmu spotrebiteľovi pri nedodržaní dobromyseľnosti, čestnosti, zvyklosti, praxe a využívalo najmä omyl, lešť, vyhrážku, výraznú nerovnosť zmluvných strán, či porušovanie zmluvnej slobody.

98. Niet žiadnej prekážky, aby východiskovým údajom pre zhodnotenie primeranosti dohodnutých úrokov v zmluvách boli úroky, poskytované peňažnými ústavmi pri obdobných typoch úveroch, aj keď posudzovaný vzťah sa dotýka spotrebiteľa a nebankového subjektu. Je prirodzené, že nebankové subjekty môžu mať so svojou činnosťou spojené vyššie náklady, čo však neznamená, že v neakceptovateľnom rozsahu zneužívajú situáciu na finančnom trhu (napr. že spotrebiteľovi by nebol poskytnutý úver zo strany banky) do takej miery, že úroky dosahujú 6-násobok úrokov v peňažných ústavoch. Dohoda so spotrebiteľom o úrokovej sadzbe v rozsahu 39,15 % ročne je nepochybne konaním, ktoré možno hodnotiť ako nepoctivý úkon, s cieľom obohatiť sa na úkor slabšej strany zmluvy, a to spôsobom, ktorý má vzbudiť zdieľanie, že právny úkon je súladný so zákonom.

99. Keďže súd dospel k záveru, že posudzovaná spotrebiteľská zmluva je bezúročná a bez poplatkov, bolo potrebné posúdiť uplatnený nárok žalobkyne o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 677,92 eur s príslušenstvom i z pohľadu splnenia predpokladov na vydanie bezdôvodného obohatenia a vznesenej námietky premlčania. V ustanovení § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka je zakotvená všeobecná skutková podstata bezdôvodného obohatenia. Bezdôvodné obohatenie zákon chápe ako záväzok, z ktorého vzniká tomu, kto sa obohatil, povinnosť vydať to, o čo sa bezdôvodne obohatil a právo toho, na koho úkor k obohateniu došlo, požadovať vydanie toho, o čo sa povinný obohatil. Konkrétne skutkové podstaty bezdôvodného obohatenia uvádza zákon v ustanoveniach § 451 ods. 2 a § 454.

Medzi konkrétne skutkové podstaty bezdôvodného opatrenia patrí: plnenie bez právneho dôvodu, pričom nerozhoduje, či strany o neexistencii právneho dôvodu na plnenie vedeli alebo nie, plnenie z neplatného právneho úkonu, plnenie z právneho dôvodu, ktorý odpadol, majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov, bezdôvodné plnenie za iného, kde ten, kto mal povinnosť plniť, neplnil, a ten, kto plnil, túto povinnosť v skutočnosti nemal. Ustanovenia § 456 a § 457 Občianskeho zákonníka určujú už iba dôsledky, vznikajúce z bezdôvodného obohatenia, existenciu tohto obohatenia však treba konštatovať s poukazom na ustanovenie § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

100. Právny vzťah bezdôvodného obohatenia je samostatným záväzkovým vzťahom, ktorý vznikne v dôsledku porušenia iného právneho vzťahu. Na základe tohto právneho vzťahu vzniká právo požadovať poskytnuté plnenie naspäť a povinnosť takéto plnenie vrátiť. To, či v danom prípade bolo plnenie bezdôvodné, závisí od posúdenia všetkých okolností, za ktorých došlo k plneniu. Podstatou

bezdôvodného obohatenia je zákonom stanovená povinnosť toho, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, vydať toto obohatenie tomu, na úkor koho bol predmet bezdôvodného obohatenia získaný.

101. Závazkový právny vzťah z bezdôvodného obohatenia vznikne pri splnení týchto predpokladov:

- vznik bezdôvodného obohatenia objektívne merateľného v peňažných jednotkách na strane povinného (obohateného);

- k získaniu majetkového prospechu na strane obohateného došlo na základe právnych skutočností, ktoré sú výslovne uvedené v zákone (§ 541 ods. 2 a § 454 OZ);

- vznik majetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch, ktorá postihuje inú určitú osobu (oprávnený), pričom táto majetková ujma zodpovedá zmienenému bezdôvodnému obohateniu na strane obohateného;

- nejde o prípad bezdôvodného obohatenia, keď zákon napriek majetkovému prospechu vznik bezdôvodného obohatenia výslovne neustanovuje.

Ak dôjde k bezdôvodnému obohateniu, t. j. naplnia sa všetky vyššie uvedené zákonné predpoklady, vznikne medzi dvoma osobami samostatný záväzkový právny vzťah bezdôvodného obohatenia. Jeho obsahom je, aby ten, kto sa obohatil z niektorých dôvodov uvedených v zákone, vydal obohatenie naspäť tomu, na úkor koho k obohateniu došlo.

102. Základným predpokladom vzniku bezdôvodného obohatenia je vznik objektívne merateľného majetkového prospechu u obohateného, pričom k zväčšeniu jeho majetku došlo v rozpore s právom uznanými dôvodmi. Dôkaz o existencii bezdôvodného obohatenia na strane obohateného musí ponúknuť postihnutý, ktorý žalobou na súde žiada vydanie bezdôvodného obohatenia, resp. jeho peňažnú náhradu. Záväzok vyplývajúci z bezdôvodného obohatenia nezaniká tým, že obohatený sa následne zbavil predmetu obohatenia. Bezdôvodné obohatenie vzniká na základe objektívnej skutočnosti a to získaním bezdôvodného obohatenia na úkor niekoho iného. Na vznik záväzkového právneho vzťahu z bezdôvodného obohatenia sa preto nevyžaduje existencia zavinenia ani existencia protiprávneho úkonu, bezdôvodné obohatenie vznikne na základe objektívnej skutočnosti uvedenej v zákone. Pre vznik bezdôvodného obohatenia Občiansky zákonník vyžaduje objektívnu skutočnosť a síce to, aby k bezdôvodnému obohateniu došlo v dôsledku právom uznaných dôvodov.

103. Žalobkyňou v konaní uplatnená pohľadávka 677,92 eur bola riadne preukázaná, súd považuje žiadanú sumu za dôvodnú a nebola ani spochybnovaná existencia záväzkového vzťahu, ani skutočnosť, že žalobkyňa v splátkach hradila okrem poskytnutej istiny aj ďalšie nároky veriteľa. Celkom na úver zaplatila 1 769,12 eur, čo bolo preukázané listinnými dôkazmi predloženými žalovaným, napriek tomu žiada vydať bezdôvodné obohatenie podľa je zosumarizovaných úhrad vo výške 1 557,92 eur mínus poskytnutá istina 900 eur = 677,92 eur, teda plnenie žalovanému nad zákonný rámeč.

104. Rozhodujúce skutočnosti pre podanie žaloby sa žalobkyňa dozvedela až z potvrdzujúceho uznesenia Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 15CoE/62/2016-29 z 26. 01. 2017, ktoré prevzala 17. 03. 2017, ktorým dňom nadobudlo právoplatnosť citované uznesenie, aj uznesenie Okresného súdu Spišská Nová Ves sp. zn. 13Er/442/2015-15 z 19. 10. 2015, ktorým súd zamietol žiadosť exekútora o udelenie poverenia. Z odôvodnenia uznesenia vyplýva, že konajúci súd posúdil zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXX ako spotrebiteľskú. Ďalej poukazyval na konkrétne náležitosti spotrebiteľských zmlúv, možnosť ich zabezpečenia, legálnu definíciu spotrebiteľa, inštitút neprijateľných zmluvných podmienok. Proti uzneseniu oprávnený (v tomto konaní žalovaný) podal odvolanie, takže povinná (v tomto konaní žalobkyňa) nemala ešte právnu istotu, či má alebo nemá povinnosť žiadanú sumu uhrádzať. Všetky relevantné poznatky ako aj právnu istotu na podanie žaloby vydanie bezdôvodného obohatenia získala až dňom 17. 03. 2017, kedy prevzala uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 15CoE/62/2016-29 z 26. 01. 2017, teda žalobkyňa sa až doručením predmetného uznesenia s istotou dozvedela, že došlo k bezdôvodnému obohateniu. Subjektívna premlčacia lehota teda začala plynúť až dňom 17. 03. 2017, kedy jej bolo doručené uznesenie. Žalobkyňa uplatnila nárok žalobou z 15. 08. 2018, doručenou súdu 19. 08. 2018 t. j. jednoznačne v zákonnej dvojročnej lehote, a teda vznesená námietka premlčania žalovaným nie je dôvodná. Súd dodáva, že v danom prípade vzhľadom na obsah formulárovej zmluvy, s tendenciou jednoznačnej výhodnosti podmienok zmluvy, so zámerom získať prospech od spotrebiteľa, teda možno vzhliadať úmysel na strane dodávateľa, prichádza do úvahy aj 10-ročná premlčacia lehota.

105. O úrokoch z omeškania súd rozhodol v zmysle § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka vo výške určenej vládny nariadením č. 87/1995 Z. z., aktuálnym ku dňu omeškania žalovaného so zaplatením peňažného záväzku.

106. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný

platiť poplatok z omeškania. Výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

Podľa § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

107. Záväzkový vzťah (úverový vzťah) vznikol pred 01. 02. 2013 a k omeškaniu dôjde po 01. 02. 2013, výška úrokov z omeškania sa riadi podľa predpisov účinných k 31. 01. 2013 aj za dobu omeškania po 31. 01. 2013. Pri omeškaní plnení v záväzkových vzťahoch (z uzavretých zmlúv), ktoré vznikli pred 01. 02. 2013, sa výška riadi podľa predpisov účinných k 31. 01. 2013 aj za dobu omeškania po 31. 01. 2013. Ak teda došlo k omeškaniu v záväzkových vzťahoch, ktoré vznikli pred 01. 02. 2013 (teda, ak došlo k „podpísaniu zmluvy“ pred 01. 02. 2013), platí úroková sadzba vo výške 8 % + základná úroková sadzba ECB z dlžnej sumy ročne počas celej doby omeškania. Na základe uvedeného súd priznal zákonné úroky z omeškania vo výške 8 % odo dňa doručenia žaloby žalovanému, t. j. od 19. 08. 2018 do zaplatenia.

108. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Žalobkyňa mala úspech vo veci vo výške 100 %, preto žalovaný bol zaviazaný nahradiť trovy konania vo výške 100 %.

109. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Podľa ods. 2 o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní v 3 vyhotoveniach od doručenia rozhodnutia na súde, proti ktorého rozhodnutiu smeruje. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu vyššie uvedenú, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej (§ 365 ods. 2 CSP). Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 3 CSP).

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona; ak ide o rozhodnutie, ktorým bola upravená starostlivosť o maloletého, styk s maloletým alebo iná ako peňažná povinnosť vo vzťahu k maloletému, oprávnený môže podať návrh na súdny výkon rozhodnutia.